

Sygnatura akt IV Ka 730/22

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2022 r.

4 Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1Przewodnicząca:	1SSO Ewa Rusin (spr.)
1Sędziowie:	1SR del. do SO Sebastian Kowalski 2SO Tomasz Wysocki
1Protokolant:	1 Ewa Ślemp

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2022 r.

6sprawy K. C.

7syna W. i M. z domu W.

8urodzonego (...) w B.

9oskarżonego z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, art. 178a § 1 kk

10na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

11od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

12z dnia 9 marca 2022 r. sygnatura akt II K 294/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) wymierzoną w pkt. I jego dyspozycji karę podwyższa do 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i w konsekwencji orzeczoną w pkt. VI jego dyspozycji karę łączną także podwyższa do 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,

2) uchyla orzeczenie o nawiązce w pkt. III dyspozycji,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego K. C. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. G. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych postępowania apelacyjnego, wydatkami sądowymi w tym postępowaniu obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 730/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 9 marca 2022r. sygn. akt II K 294/21			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# obrońca			
0.11.3. Granice zaskarżenia			

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	K. C.	Nie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym jako osoba karana sędownie.	Dane o karalności z dnia 9.08.2022r.	1630
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Dane o karalności	Niekwestionowane.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Apelacji obrońcy oskarżonego: 1/ obrazy przepisu postępowania, mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to: art. 7 kpk w zw. z art.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

410 kpk, poprzez dokonanie dowolnej i sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania oceny opinii biegłych J. K. i A. S., poprzez bezkrytyczne przyjęcie wniosku opinii, że w chwili wypadku kierującym pojazdem był K. C., zaś pasażerem zajmującym przedni prawy fotel był A. G., podczas gdy kategorię wniosku w tym zakresie jest w istocie teoretyczny i oparty na założeniu, że ujawnione uszkodzenie kości czaszki A. G. na zewnętrznej powierzchni łuski kości ciemieniowej prawej odpowiada niezabezpieczonemu fabryczną plastikową osłoną kształtowi łba śruby do mocowania górnej części pasa bezpieczeństwa pasażera, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, oceniony w sposób zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania nie pozwala na jednoznaczne zweryfikowanie, czy w czasie wypadku plastikowa osłona zaczepu górnego mocowania pasa

pasażera nie
znajdowała się na
miejscu, czy gdyby
śruba ta
zabezpieczona była
osłoną, uderzenie
głową w tę osłonę
mogło spowodować
opisane wyżej
uszkodzenie kości
czaszki A. G. a
ponadto, czy ze
względu na znaczną
prędkość pojazdu
w chwili uderzenia
w drzewo, wektory
i kierunki sił
działających na ciało
A. G. wykluczają
powstanie
opisanego wyżej
uszkodzenia kości
czaszki o inne
elementy wnętrza
bądź karoserii
samochodu lub
podłoża w wyniku
wyrzucenia A. G. z
samochodu.

2/ obrazę przepisu
postępowania
mającą istotny
wpływ na treść
zaskarżonego
wyroku a to
art. 201 kpk
poprzez zaniechanie
przez Sąd I
instancji usunięcia
sprzeczności co do
wniosków
końcowych opinii
biegłych (...)w K. i
(...)we W. w zakresie
kategorycznego
ustalenia kto
kierował

	samochodem w chwili wypadku		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Ad. 1) i 2) Oba zarzuty tej apelacji dotyczą w istocie tej samej materii dowodowej, dlatego zostaną omówione łącznie. Zarzut obrazy przepisów procedowania z art. 438 pkt 2) kpk może dotyczyć jedynie niezgodności przebiegu postępowania z wymogami prawa procesowego poprzez zaniechane wypełnienia konkretnych nakazów lub naruszenie zakazów proceduralnych, ewentualnie przepisów dotyczących samego orzekania, czy konstruowania orzeczenia. (vide: wyrok SN z dnia 8 września 2009 r., WA 26/09, OSNwSK 2009/1/1844), która to obraza przepisów nadto musi skutkować wpływem na treść wyroku.			

Takie błędy w badanej sprawie nie wystąpiły.

Obrazę wskazanego w apelacji przepisu art.410 kpk można skutecznie wykazać, o ile badane orzeczenie sądu I instancji oparte zostało na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, ewentualnie tylko na części ujawnionego materiału.

Jednocześnie znaczenie tego przepisu nie polega na tym, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń wyroku. Z oczywistych względów to niemożliwe w sytuacji procesowej, w której np. z różnych dowodów wynikają sprzeczne okoliczności.

Naruszenia przepisu nie można też przyjąć wobec uznania za wiarygodne określonych dowodów lub ich części, z jednoczesnym odmówieniem tego przymiotu innym, co stanowi przecież wynik oceny dowodów. Nadto na sądzie orzekającym

w toku rozpoznania sprawy ciąży obowiązek badania oraz uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a po przeprowadzeniu swobodnej analizy dowodów przedstawienia ich ostatecznej oceny.

Tym samym nie można zarzutu naruszenia art. 410 kpk opierać na tym, że pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli zostały rozważone, a ich znaczenie ocenione w sposób czyniący zadość kryteriom art. 7 kpk.

W uzasadnieniu sąd ma obowiązek wskazać, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, co wszak nastąpiło, czego potwierdzeniem są wyjątkowo obszerne motywy zaskarżonego wyroku, w których wszystkie zebrane w sprawie dowody sąd I instancji ocenił rzeczowo i bezbłędnie, nie

łamiąc zasad wytyczonych w art. 7 kpk, przez co ustalenia faktyczne wyroku są prawidłowe.

Zarzuty apelacji nie przekonują, by ocena dowodów sprawy nastąpiła z obrazą kryteriów wymienionych w art. 7 kpk, przypomnieć tylko wypada, że oparcie ustaleń faktycznych na dowodach ocenionych jako wiarygodne nie może zostać potraktowane jako obrazę omawianego przepisu, tylko dlatego, iż ustalenia te nie są akceptowane przez apelującego.

Dla uporządkowania tej części rozważań należy wskazać, że przyczyny i przebieg wypadku we wszystkich opiniach przeprowadzonych w sprawie są tożsame - kierujący pojazdem O. prowadząc pojazd z prędkością nie mniejszą niż 150 km/h na łuku drogi w lewo stracił panowanie nad pojazdem, zjechał z jezdni i z prędkością zderzeniową 100-150 km/h

prawym bokiem
pojazdu uderzył
w pień drzewa
rosnącego na
prawym poboczu,
wskutek czego
doszło do
rozerwania pojazdu
na 2 części
i przemieszczenia
jego części do pozycji
powypadkowych, a
dwie spośród trzech
osób jadących O.
doznało
śmiertelnych
obrażeń ciała (A. G. i
M. J.), zaś oskarżony
obrażeń ciężkich.

Kolejnym
kluczowym
ustaleniem było
wskazanie osoby
kierującego
pojazdem, będącego
zarazem sprawcą
przedmiotowego
wypadku. Brak tu
jakichkolwiek
bezpośrednich
relacji osobowych,
a sam oskarżony
podnosi swą
niepamięć
krytycznej nocy.
Bazując wyłącznie
na poczynionych
ustaleniach
wypadkowych

(oględzinach
miejsca wypadku,
pozostałości części
pojazdu, badaniach
DNA) nie sposób
kategorycznie
dokonać
jednoznacznych
ustaleń.

Apelujący skupił swą uwagę wyłącznie na próbie zdyskredytowania oceny sądowej opinii zespołowej biegłych z zakresu medycyny J. K. i z zakresu mechanoskopii A. S. (1), uznanej przez sąd I instancji za miarodajną i przydatną, w konsekwencji przyjętą jako jeden z istotnych dowodów dla podstawy ustaleń faktycznych.

Błędnie apelujący ocenia jako bezkrytyczne przyjęcie wniosku opinii, że z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością w chwili wypadku kierującym pojazdem był K. C., zaś A. G. był pasażerem zajmującym przedni prawy fotel.

Sąd I instancji zaaprobował tej treści wnioski po dokonaniu szczegółowej i w pełni prawidłowej analizy treści wszystkich zebranych w sprawie opinii, zespołowych z zakresu medycyny M. B. z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych J. N., Instytutu

Ekspertyz Sądowych w K., z zakresu medycyny J. K. i mechanoskopii A. S.. Ta ostatnia wymieniona opinia została finalnie uznana za dowód najbardziej miarodajny. Jej wydanie poprzedziły dodatkowe oględziny lekarskie ciała i analiza dotychczasowej dokumentacji leczenia powypadkowego oskarżonego oraz badanie wypadkowych obrażeń ciała pokrzywdzonych A. G. i M. J., także po dokonanej ekshumacji zwłok i dokładniejszych badaniach specjalistycznych.

Swe stanowisko sąd rejonowy drobiazgowo i bezbłędnie uzasadnił na k. 19- 29 motywów wyroku, oceniając odrębnie wartość dowodową każdej z opinii, dokładnie analizując okoliczności wypadkowe pod kątem tego, który z 3-ch mężczyzn jadących pojazdem zajmował miejsce kierowcy i tym

samym jest sprawcą wypadku.

Wnioski przedmiotowej opinii co do wskazania osoby kierującego są wysoce zbieżne z poprzednią (...) w K., którzy wskazując tu na oskarżonego K. C. prawdopodobieństwo takie określili jako „skromną sugestię”, zaś biegli J. K. i A.S. jako „prawdopodobieństwo graniczące z pewnością”. Opiniowali tak przede wszystkim na podstawie analizy mechanizmu przebiegu wypadku, który upoważnił do wnioskowania, że kierujący był tą osobą, która doznała najmniejszych obrażeń w porównaniu do obrażeń u innych uczestników wypadku. Szerzej uzasadniając ustalenie oskarżonego jako kierującego pojazdem sąd meriti słusznie przytaczał kolejne okoliczności wskazane w opinii:

- kierunek przemieszczania się samochodu do boku i na prawo - uderzenie w drzewo

prawa częścią nadwozia oddaloną od fotela kierowcy o szerokość kokpitu i szerokość oparcia fotela pasażera,

- uszkodzenia przedniej połowy nadwozia samochodu - bez istotnego zmniejszenia przestrzeni na nogi kierowcy i pasażera, brak poważnych obrażeń na kończynach dolnych,

- charakter obrażeń jego głowy - złamanie z wklęśnięciem (wglębieniem) kości pokrywy czaszki po stronie prawej powstałe w następstwie dociśnięcia jej lub uderzenia nią w lewą stronę głowy A. G., przy przyparciu głowy A. G. do górnej części środkowego prawego słupka, z jednoczesnym uderzeniem prawego boku samochodu o drzewo (rana na skórze w tej okolicy zabrudzona ziemią i trawą, nie powstała w tym momencie, lecz później, przy prawdopodobnym koziolkowaniu przedniej części pojazdu, złamanie kości pokrywy

czaszki
najprawdopodobniej
miało pierwotnie
charakter
zamknięty),

- brak poważnych
obrażeń (ran,
złamań) na
kończynach
dolnych. Złamanie
kości przedramienia
prawego mogło
powstać albo przy
odruchowym
zasłonięciu się ręką
przed uderzeniem
w ciało pasażera i
w chwili uderzenia
boku samochodu w
drzewo.

W odniesieniu do
A. G. jako pasażera
zajmującego miejsce
na przednim
prawym fotelu obok
kierowcy wskazują
okoliczności:

- kierunek
przemieszczania się
samochodu do boku
i na prawo -
część nadwozia która
uderzyła w drzewo,

- uszkodzenia
przedniej połowy
nadwozia
samochodu - bez
istotnego
zmniejszenia
przestrzeni na nogi
kierowcy i pasażera,
brak poważnych
obrażeń na
kończynach
dolnych,

- charakter obrażeń
kości czaszki na
zewnątrznej
powierzchni łuski
kości ciemieniowej
prawej - z
prawdopodobieństwem
graniczącym z
pewnością
odpowiadających
kształtowi łba śruby
do mocowania
górnej części pasa
bezpieczeństwa,
charakterystyczne,
poprzeczne -
zgniecieniowe -
złamanie kości
pokrywy i podstawy
czaszki, wynikające
z mechanizmu
przedstawionego
powyżej,

- uszkodzenia
przednich górnych
zębów po stronie
lewej,

- brak złamań
w obrębie kończyn
górnych,

- obrażenia
zewnątrzne
widoczne w
dokumentacji
fotograficznej z
sekcji zwłok i ich
lokalizacja: drobne,
liczne rany cięte
i cięto kłute
pochodzące od
narzędzi ostrych -
odprysków szkła
z szyby prawych
bocznych, przednich
drzwi, przede
wszystkim
umiejscowione na

prawej połowie
twarzy, na szyi i
w okolicy pachy
prawej.

Sąd trafnie
zaakceptował
rzeczowe wywody
biegłych, słusznie
przydając im walor
precyzyjnych i
wyczerpujących, że
wobec wielkości siły
uderzenia prawego
boku samochodu
w pień drzewa,
umiejscowionego na
wysokości
odchylonego ku
tyłowi oparcia
przedniego fotela i
środkowego słupka
i bocznych tylnych
prawych drzwi -
doznaniem ciężkich,
śmiertelnych
obrażeń ciała
najbardziej
zagrożeni byli
pasażer tylnej
kanapy i pasażer
przedniego prawego
fotela, jako
znajdujący się
najbliżej kontaktu
pnia z nadwoziem.
Wniosek ten
logicznie
uzupełniają ustalone
niewątpliwie - rodzaj
i rozmieszczenie
obrażeń na ciele M.
J. i A. G., tj.
w chwili bocznego,
prawostronnego
uderzenia
samochodu w
drzewo u
pokrzywdzonego M.
J. doszło do

otwartego wieloodłamowego złamania kości czaszki z wymóżdzeniem i części jego mózgu zostały wyrzucone z rozerwanego samochodu na jezdnię, równocześnie na grzbiecie jego prawej ręki powstały obrażenia od plastikowej osłony głośnika w drzwiach, do których został dociśnięty. Natomiast u pokrzywdzonego A. G. powstały obrażenia w opisanym powyżej mechanizmie przebiegu wypadku. Osoba kierująca samochodem była najbardziej oddalona od miejsca uderzenia nadwozia o pień i do tego do pewnego stopnia obroniona przez oparcie i ciało pasażera przedniego prawego fotela.

Apelujący kwestionuje tylko jedną z przyjętych okoliczności, zastanawiając się czy w czasie wypadku plastikowa osłona zaczepu górnego mocowania pasa pasażera nie znajdowała się na miejscu, czy gdyby śruba ta

zabezpieczona była osłoną, uderzenie głową w tę osłonę mogło spowodować opisane wyżej uszkodzenie kości czaszki A. G. a ponadto, czy ze względu na znaczną prędkość pojazdu w chwili uderzenia w drzewo, wektory i kierunki sił działających na ciało A. G. wykluczają powstanie opisanego wyżej uszkodzenia kości czaszki o inne elementy wnętrza bądź karoserii samochodu lub podłoża w wyniku wyrzucenia A. G. z samochodu.

Wywody apelacji w tym zakresie mają charakter wyłącznie polemiczny z wnioskami przedstawionymi w uzasadnieniu wyroku. Wobec skali zniszczeń wypadkowych pojazdu O., rozerwania go na 2 części i przemieszczenia przedniej części aż 59 metrów od kolizyjnego drzewa, w tym prawdopodobnego koziolkowania tej części pojazdu, oczekiwanie kategorycznego wyjaśnienia

pochodzenia
absolutnie
wszystkich
uszkodzeń ciała
A. G., w tym
kości czaszki na
zewnątrznej
powierzchni łuski
kości ciemieniowej
prawej, może być
ustalone tylko z
prawdopodobieństwem,
w tym przypadku
biegli ustalili je
jako graniczące z
pewnością,
odpowiadające
kształtowi łba śruby
do mocowania
górnej części pasa
bezpieczeństwa.

Wypada też
zauważyć, że o
ile apelujący miał
w tym zakresie
jakikolwiek
wątpliwości czy
zastrzeżenia, to w
toku rozpoznania
sprawy przez sądem
I instancji mógł
choć wnioskować o
wezwanie biegłych
na rozprawę i dążyć
tak do wyjaśnienia
omawianej kwestii
dowodowej, czego –
jak to wynika z
protokołu rozprawy
– zaniechał.

Także z tego
powodu kolejny
zarzut obrazy art.
201 kpk uznania nie
znajduje.

Wady i braki opinii,
o których mowa

w przywołanym przepisie, powinny wynikać z oceny sądu orzekającego w tym zakresie a nie stanowiska stron procesu.

Tytułem uzasadnienia godzi się zaakcentować, iż w odniesieniu do art. 201 kpk utrwalił się trafny pogląd wykładni sądowej, mianowicie o ile opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywająca (niepełna) dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii w oparciu o tenże przepis.

Subiektywne przekonanie strony o wadliwości sporządzonych opinii, dowolne twierdzenie, że są one błędne, czy też sprzeczne, w żadnym razie nie może decydować o obowiązku dopuszczenia przez sąd kolejnej opinii. (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2006 r., III KK 455/05 OSNwSK

2006/1/1480, LEX nr 323229).

Fakt, że dowody z opinii dostarczonych w sprawie przez biegłych nie są przekonujące dla strony procesowej nie może stworzyć podstawy do stosowania przepisu art. 201 k.p.k. Zwłaszcza zaś nie może stać się podstawą do stosowania tego przepisu procesowego okoliczność, że skarżący, wdając się samodzielnie w rozważania natury specjalistycznej, dochodzi w rezultacie do przekonania, że wprowadzone w sprawie wnioski - i to w dziedzinie, w której z natury rzeczy brakuje stronie wiadomości specjalnych - są błędne. Opinię biegłego ocenia sąd i ten organ procesowy decyduje, czy jest ona dla niego zrozumiała i przekonująca w treści, czy odpowiada na pytania zakreślające jej przedmiot i granice, czy jest wewnętrznie spójna i niesprzeczna oraz, czy nie rodzi

wątpliwości co do jej merytorycznej trafności.(tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2021 r.III KK 82/21, LEX nr 3232206).

Jeśli sąd uznaje, że opinia zespołu jest kompletna, jasna i nie posiada wewnętrznych sprzeczności, to nie ma potrzeby przeprowadzania nowego dowodu z nowej opinii. Odmienna interpretacja art. 201 k.p.k. prowadziła do sytuacji, iż nowe dowody, lub nowe opinie - należałoby dopuszczać aż do czasu, gdy treść dowodu (opinii) będzie zadowalająca dla strony postępowania o niego wnioskującą (tak w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 marca 2021 r. II AKa 129/20 LEX nr 3184227).

Zatem reasumując dotychczasowe rozważania można tylko za sądem I instancji powtórzyć, iż omawiany materiał dowodowy nie przedstawił uzasadnionych przesłanek

dowodowych dla przeciwnej wersji zdarzenia, negującej ustaleniom, że to oskarżony był kierowcą pojazdu O..

Nie tylko analiza specjalistycznych opinii biegłych ów wniosek utwierdza w słuszności, są i dowody pośrednie, których znaczenie ma charakter dopełniający, a których zlekceważyć nie można bez narażenia się na zarzut obrazy art. 410 kpk, art. 7 kpk i art. 4 kpk.

Nie podjął apelujący próby podważenia pierwszoinstancyjnej pozytywnej oceny wiarygodności osobowych dowodów pośrednich, przyjętych także za podstawę ustaleń faktycznych, a obciążających oskarżonego, tj. zeznań świadków M. J. (1), A. S. (1), T. K. i A. C. co do ustalenia, że to oskarżony użytkował pojazd O. (...) o nr rej. (...) i krytycznej nocy kierował nim z Z. do D., przywożąc na dyskotekę do lokalu (...) pokrzywdzonych M. J. i A. G., świadków B. K. oraz T. K.,

tamże oskarżony i wszyscy wymienieni spożywali alkohol.

Nie kwestionuje w szczególności apelujący oceny wiarygodności zeznań:

a) świadka A.S. (1)

- co do rozmowy telefonicznej z oskarżonym, mającej miejsce krótko przed wypadkiem tj. o godz. 4.18, w której świadek – pomna własnej wiedzy o prowadzeniu przez oskarżonego w przeszłości samochodu pod wpływem alkoholu – prosiła oskarżonego by nie prowadził samochodu, co oskarżony skomentował słowami cyt. „A.czy ty we mnie nie wierzysz?”

- co do przebiegu drugiej rozmowy telefonicznej o godz. 4.37 świadka z pokrzywdzonym M. J., w której przekazał świadkowi, że cyt. „jadą z prędkością 180 km/h przez P.” i połączenie to zostało zaraz po tym przerwane, zaś samą wypowiedź pokrzywdzonego świadek zrozumiała,

<p>że kierującym był oskarżony K. C.,</p> <p>b) świadków T. K., A. S. (1), A. C. czy M. J. (1)co do ustalenia faktu, iż oskarżony nie udostępniał pojazdu O. innym osobom, nadto że pokrzywdzony A. G. nigdy nie prowadził samochodu po tym, jak spożywał alkohol, bo zależało mu na posiadaniu uprawnień do kierowania pojazdami.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>uniewinnienie oskarżonego od obu czynów</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zarzuty tej apelacji okazały się nieskuteczne.</p> <p>Nie wystąpiły przesłanki z art. 437 § 2 kpk dla wydania postulowanego wyroku reformatoryjnego, względnie kasatoryjnego, w szczególności nie zostały takowe</p>		

<p>wykazane przez apelującego.</p> <p>Nie wystąpiły także bezwzględne przyczyny wymienione w art. 439 § 1 kpk dla uchylenia orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionego zarzutu apelacyjnego.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Apelacji prokuratora:</p> <p>rażącej niewspółmierności kary jednostkowej w wymiarze 4 (czterech) lat pozbawienia wolności za przypisany oskarżonemu czyn z art. 177§2 kk w zw. z art. 178§1 kk, a w konsekwencji także rażącą niewspółmierność kary łącznej w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przypisane oskarżonemu czyny z art. 177§2 kk w zw. z art. 178§1 kk oraz z art. 178a§1 kk w sytuacji, gdy okoliczności takie jak charakter czynów zarzuconych oskarżonemu, znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>przejawiające się w prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości, z nadmierną prędkością przekraczającą blisko czterokrotnie dopuszczalną administracyjnie prędkość, z dwoma pasażerami w pojeździe, którzy w wyniku wypadku drogowego ponieśli śmierć na miejscu, a także względ na cele prewencji indywidualnej i ogólnej, skutkować winny wymierzeniem oskarżonemu K. C. surowszej jednostkowej kary pozbawienia wolności za czyn przypisany w pkt I części dyspozytywnej wyroku i surowszej kary łącznej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara - jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego</p>			

zagrożenia - nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa, jak i
osobowości sprawcy,
gdy kara orzeczona
nie uwzględnia w
należyty sposób
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisywanego
czynu oraz nie
realizuje
wystarczająco celu
kary, ze szczególnym
uwzględnieniem
celów
zapobiegawczych i
wychowawczych.

Pojęcie
niewspółmierności
rażącej oznacza
znacznej, wyraźnej
i oczywistej, a
więc niedającej się
zaakceptować
dysproporcji między
karą wymierzoną a
karą sprawiedliwą
(zasłużoną).

Takie różnice ocen
w sprawie istotnie
występują.

Sąd I instancji uznał
(k. 39-40 motywów),
iż o wysokim
stopniu społecznej
szkodliwości
popelnionego przez
oskarżonego czynu
kwalifikowanego z
art. 177 § 2 kk
i art. 178 § 1
kk przesądza duża
waga naruszonych

przez oskarżonego
umyślnie
elementarnych
zasad
bezpieczeństwa
ruchu (prędkości
przekraczającej 4-
krotnie dozwoloną,
stan nietrzeźwości
istotnie
przekraczający
minimalny próg
ustawowy), technika
jazdy oskarżonego,
dowodząca braku
wyobraźni,
okazująca brawurę,
zachowanie niczym
nie uzasadnione,
nadto brak poczucia
odpowiedzialności
za zdrowie i życie
innych uczestników
ruchu, zwłaszcza
przewożonych
pasażerów, skutek
w postaci dwóch
ofiar śmiertelnych,
co przełożyło się
także na wysoki
stopień zawinienia.

Wskazując ponadto
na ustawowe
zagrożenie karą (z
zaostreniem górnej
granicy do lat
12- pozbawienia
wolności) sąd I
instancji wymierzył
karę tylko 4-
ch lat pozbawienia
wolności.

Trafnie podnosi
apelujący
prokurator, iż owe
oceny sądu I
instancji nie zostały
wystarczająco

przełożone na wymiar kary, nie doceniając należycie znacznego stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości, przejawiających się w umyślnym złamaniu podstawowych norm bezpieczeństwa w ruchu drogowym, prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości, z nadmierną prędkością przekraczającą blisko czterokrotnie dopuszczalną administracyjnie prędkość, z dwoma pasażerami w pojeździe, powodując w ten sposób tragiczny wypadek, skutkujący dwiema ofiarami śmiertelnymi na miejscu.

O ile słusznie uwzględnił sąd I instancji okoliczności łagodzące dla oskarżonego, tj. młody wiek, oskarżony pracuje i prowadzi ustabilizowany tryb życia, podkreślając że status osoby nie karanej sądownie nie jest okolicznością łagodzącą, ale powinien być normą społeczną, to

niestety podniesionych okoliczności nie wyważył należycie, przez co karę wymierzył rażąco łagodną, tak w odniesieniu do stopnia społecznej szkodliwości czynu jak i wysokiego stopnia zawinienia a także w odniesieniu do prewencji ogólnej, która to kara nie spełni swej funkcji odstraszałającej potencjalnych sprawców, zatem kryteriów art. 53 § 1 i 2 kk nie spełnia.

Wniosek

- zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie I części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu K. C. kary 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności za czyn z art. 177§2 kk w zw. z art. 178§1 kk w zw. z art. 4§1 kk

-zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie VI części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie K. C. kary łącznej w wymiarze 6 (sześciu)

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

lat pozbawienia wolności.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z przyczyn podniesionych w sekcji 3.2 wyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Nie wystąpiły.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
1. Uznanie sprawstwa i zawinienia oskarżonego co do popełnienia obu		

zarzucanych mu
występów,
kwalifikowanych z
art. 177 § 2 kk i art.
178 § 1 kk oraz z art.
178 a § 1 kk.

2. Aprobata
wymiaru środków
karnych zakazu
prowadzenia
pojazdów
mechanicznych,
jednostkowych i
łącznego - na zawsze.

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Sąd I instancji
poczynił trafne
ustalenia faktyczne,
a następnie ich
prawidłową
subsumpcję,
skutkującą słusznym
skazaniem
oskarżonego.

Ponadto w sprawie
nie wystąpiły także
podstawy
bezwzględne z art.
439 § 1 kpk dla
uchylenia orzeczenia
niezależnie od granic
zaskarżenia i
podniesionych
zarzutów
apelacyjnych.

Nie wystąpiły
również w sprawie
okoliczności o jakich
mowa w art. 440
kpk, uzasadniające
zmianę wyroku na
korzyść oskarżonego
czy uchylenie

<p>wyroku w trybie art. 437 § 2 kpk.</p> <p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego nie okazały się skuteczne.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>1. W konsekwencji podzielenia wniosku apelacji prokuratora zaostrzono wymiar kary pozbawienia wolności za czyn kwalifikowany z art. 177 § 2 kk i art. 178 § 1 kk do 6-ciu lat pozbawienia wolności i w konsekwencji kary łącznej pozbawienia wolności także do lat 6-ciu (stosując pełna absorpcję kar).</p> <p>2. Uchylono orzeczenie o nawiązce w pkt. III dyspozycji.</p>		
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>		
<p>1. Zasadność apelacji prokuratora.</p> <p>2. W dacie popełnionego czynu</p>		

<p>nawiązka miała charakter fakultatywny, ponadto skoro od czynu upłynęło już ponad 10 lat, wymierzono oskarżonemu wieloletnią karę izolacyjną, to ewentualne wykonanie nawiązki byłoby niecelowe i nie przyniesie efektów wychowawczych.</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III, IV</p>	<p>III. O kosztach należnych od oskarżonego oskarżycielce posiłkowej M. G. w toku postępowania apelacyjnego z tytułu zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 627 kpk w zw. z § 11 ust 1 pkt 4. oraz ust.</p>	

	<p>7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800), zasądając zgodnie z wnioskiem pełnomocnika kwotę minimalną.</p> <p>IV. O zwolnieniu oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, co uzasadnia brak po jego stronie istotnego majątku i dochodów oraz wymierzenie kary izolacyjnej.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSR del. do SO Sebastian Kowalski SSO Ewa Rusin SSO Tomasz Wysocki</p>		

<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>obrońca oskarżonego</p>	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie w całości		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana
0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		

Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia o karze		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana